

Regering, efter dens Anmodning, efter at Tanken om Samlingsministeriet var strandet, sagde vi til den højtærede Minister, at vi vilde underkaste hans Forslag en saglig Forhandling ud fra, hvad vi havde sagt i vore Programudtalelser overfor Vælgerne, og vi gjorde udtrykkelig den højtærede Minister opmærksom paa, hvad vi havde udtalt i Spørgsmaalet om Tjenestemændene. Det er ogsaa blevet fremhævet mange Gange tidligere. Derfor kan det ikke forundre nogen i den høje Regering, at vi mener, at Tjenestemandsløven ikke bør revideres fra Juli 1927, men fra 1. April 1928. Vel har Tjenestemændene ingen juridisk Ret — den højtærede Finansminister har udtalt sig herom, og jeg skal ikke føje noget hertil —, og ingen juridisk Forpligtelse bestaar for den nu siddende Rigsdag til at acceptere eller respektere, hvad den foregaaende Regering har ment, ønsket og eventuelt sagt og lovet. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at den foregaaende Statsminister jo ved at føre den Politik, han førte i sidste Rigsdagssamling før Valget, har det Uheld nu at staa uden Magt til at holde et Løfte, han havde givet Tjenestemændene, og som han, hvis han havde ført sin Politik i et roligere Spor, vilde have været i Stand til at indfri. Nu beror Spørgsmaalet jo paa, hvad Partierne har sagt til deres Vælgere, og hvorledes de derefter vil indfri overfor deres Vælgere, hvad de har sagt. Det bliver maaske nødvendigt, naar vi nu skal sige noget om, hvorfor vi mener Revisionen bør udsættes, først at foretage en lille talmæssig Undersøgelse.

Der er, som nævnt, Omraader, hvor der har været Stigning selv under de vanskelige Kaar, men til dem hører Tjenestemændenes Gruppe ikke. For nylig har Finansudvalget modtaget en Opgørelse over, hvad den samlede Lønningsudgift for Staten er paa Budgettet 1927—28. Lønninger med Tillæg, særlige Godtgørelser og Vederlag, Medhjælpere, Haandværkere, løst ansatte, Pensioner for Staten, Lønningstillæg og Pension for Kirken og Lønningstillæg og Pension for Folkeskolen, altsaa det samlede Beløb baade paa de enkelte Budgetter og paa Driftsvirksomhederne for Udgifter til Tjenestemænd af enhver Art, er opført paa Budgettet for 1927—28 til 249 Mill. Kr. Man maa, naar man har disse Tal, altid have i Erindring — hvad selvfølgelig alle, der sidder her i Salen har i Erindring —, at vore Driftsbudgetter jo er Nettobudgetter, som ikke opføres med deres samlede Udgifter og Indtægter, saaledes at de 249 Millioner staaar ikke blot i Forhold til Statsbudgettet, men tillige i Forhold til Stats-

banernes, Postvæsenets og flere andre Budgetter. Altsaa i 1927—28 er det 249 Millioner. I 1922—23 forelaa der en Opgørelse fra Statistisk Departement over de samme Poster, og den viser en samlet Udgift paa 314 Millioner. Altsaa er der her en samlet Nedgang paa 65 Mill. Kr. siden 1922—23 for det Aar, vi nu skal gaa ind i. Det er en Nedgang paa ca. 21 pCt. Budgettet for 1922—23 var beregnet efter Pristallet for Juli 1921, der var 237. Budgettet for 1927—28 er beregnet efter Pristallet i Juli 1926, der var 184, altsaa sunket 53 Points; det er en Nedgang paa noget over 22 pCt. Med andre Ord, Nedgangen i de samlede Udgifter og Nedgangen i Pristallet er overensstemmende. Jeg siger dette, fordi man er tilbøjelig til at mene, at det jo kun er paa Dyrtilstillægget, og nu ogsaa paa Konjunkturtillægget, Tjenestemændene er gaaet ned; deres samlede Lønningskonto er i Virkeligheden dalet ved Afgivelse af andre Goder under Sparekommissionernes Virkning og ved Nedsættelse af Antallet, ved forøget Tjenestetid o. s. fr. Men der er en Ting, som har en yderligere Interesse her, og det er, at naar man tager de tre første Poster, det, som omhandler Lønningerne med Tillæg, de særlige Godtgørelser til Tjenestemændene og de løst ansatte og udelader Pensioner og Folkekirke og Skole, vil Tallene stille sig paa en noget anden Maade, saa er de rene Lønudgifter til de nu i Statens Tjeneste direkte virkende 197 Mill. Kr., medens det i 1922—23 var 263 Millioner. Der er her en Nedgang paa 33 pCt., medens Pristallet er gaaet ned med noget over 22 pCt. Man kan da umuligt bestride, at Tjenestemandsudgifterne har taget deres fulde Del af den skete Kronestigning. Jeg skal gøre opmærksom paa, at naar det mærkværdige Tilfælde indtræder, at der paa de 3 Lønningsposter er sparet 66 Millioner, men naar man tager alle 6 kun 65 Millioner, skyldes det, at Pensionsafgiften har været stigende, og at der paa de andre Udgifter har været mindre Fald end paa selve de virkende Stats-Tjenestemænds Lønninger.

Det er nu vor Mening, at Tjenestemændenes Lønordning ikke ved en ensidig Indgriben fra Statens Side bør omdannes før fra 1. April 1928, fordi Tjenestemændene kom sent med, hvad alle erkender, og dernæst fordi det Aar, vi gaar ind i, ude i Kommunerne vil blive et kritisk Skatteaar. Det vil blive et Aar med stigende Procenter, og en Nedgang i Tjenestemændenes Løn i det Aar vil bringe den dobbelte Kalamitet for dem, at de faar en stærk Lønnedgang og en stærk Skattestigning, som de altsaa